

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

10 februarie 2022*

„Trimitere preliminară – Validitate – Cooperare judiciară în materie civilă – Competența de a soluționa o cerere de divorț – Articolul 18 TFUE – Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 – Articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea și a șasea liniuță – Diferență între duratele perioadelor de ședere necesare pentru stabilirea instanței competente – Distincție între un rezident resortisant al statului membru al instanței sesizate și un rezident care nu este resortisant al acestuia – Discriminare pe motiv de cetățenie sau naționalitate – Inexistență”

În cauza C-522/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria), prin decizia din 29 septembrie 2020, primită de Curte la 19 octombrie 2020, în procedura

OE

împotriva

VY,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președinta Camerei a doua, îndeplinind funcția de președintă a Camerei a treia, domnii J. Passer și F. Biltgen, doamna L. S. Rossi (raportoare) și domnul N. Wahl, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Consiliul Uniunii Europene, de M. Balta și T. Haas, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Wasmeier și M. Wilderspin, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește validitatea articolului 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO 2003, L 338, p. 1, Ediție specială 19/vol. 6, p. 183) și consecințele care pot decurge dintr-o eventuală nevaliditate a acestei dispoziții.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între OE, pe de o parte, și soția sa, VY, pe de altă parte, în legătură cu o cerere de desfacere a căsătoriei introdusă în fața instanțelor austriece.

Cadrul juridic

- 3 Potrivit considerentului (12) al Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești față de copiii comuni (JO 2000, L 160, p. 19), care a fost abrogat, începând cu 1 martie 2005, prin Regulamentul nr. 2201/2003:

„Criteriile de competență acceptate în prezentul regulament se bazează pe principiul conform căruia trebuie să existe o legătură reală între persoana interesată și statul membru care își exercită competența. Decizia de a include anumite criterii corespunde faptului că acestea există în diferite ordini juridice interne și că sunt acceptate de celelalte state membre.” [traducere neoficială]

- 4 Potrivit considerentului (1) al Regulamentului nr. 2201/2003:

„Comunitatea Europeană și-a stabilit ca obiectiv crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție în cadrul căruia se asigură libera circulație a persoanelor. În acest scop, Comunitatea adoptă, în special, măsurile în domeniul cooperării judiciare în materie civilă necesare pentru buna funcționare a pieței interne.”

- 5 Articolul 1 din acest regulament, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevede la alineatul (1):

„Prezentul regulament se aplică, oricare ar fi natura instanței, materiilor civile privind:

(a) divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei;

[...]”

6 Articolul 3, intitulat „Competență de fond”, din regulamentul menționat prevede:

„(1) Sunt competente să hotărască în problemele privind divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei instanțele judecătorești din statul membru:

(a) pe teritoriul căruia se află:

- reședința obișnuită a soților sau
- ultima reședință obișnuită a soților în condițiile în care unul dintre ei încă locuiește acolo sau
- reședința obișnuită a pârâtului sau
- în caz de cerere comună, reședința obișnuită a unuia dintre soți sau
- reședința obișnuită a reclamantului în cazul în care a locuit acolo cel puțin un an imediat înaintea introducerii cererii sau
- reședința obișnuită a reclamantului în cazul în care acesta a locuit acolo cel puțin șase luni imediat înaintea introducerii cererii și în cazul în care acesta este fie resortisant al statului membru respectiv, fie, în cazul Regatului Unit și al Irlandei, are «domiciliul» în acel loc;

(b) de cetățenie a celor doi soți sau, în cazul Regatului Unit și al Irlandei, statul «domiciliului» comun.

(2) În sensul prezentului regulament, termenul «domiciliu» se interpretează în sensul sistemelor de drept ale Regatului Unit și Irlandei.”

7 Articolul 6 din același regulament, intitulat „Caracterul exclusiv al competențelor prevăzute la articolele 3, 4 și 5”, prevede:

„Un soț care:

- (a) are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru sau
- (b) este resortisant al unui stat membru sau, în cazul Regatului Unit sau al Irlandei, are «domiciliul» său pe teritoriul unuia dintre aceste state membre

nu poate fi chemat în judecată în fața instanțelor judecătorești dintr-un alt stat membru decât în temeiul articolelor 3, 4 și 5.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

8 La 9 noiembrie 2011, OE, un resortisant italian, și VY, o resortisantă germană, s-au căsătorit la Dublin (Irlanda).

- 9 Potrivit indicațiilor furnizate de instanța de trimitere, OE a părăsit reședința obișnuită comună a cuplului, situată în Irlanda, în luna mai a anului 2018 și locuiește, din luna august a anului 2019, în Austria.
- 10 La 28 februarie 2020, respectiv după o perioadă de ședere de mai mult de șase luni în Austria, OE a introdus la Bezirksgericht Döbling (Tribunalul Districtual din Döbling, Austria) o cerere de desfacere a căsătoriei pe care o încheiase cu VY.
- 11 OE susține că un resortisant al unui alt stat membru decât statul forului are dreptul, pe baza respectării principiului nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, să invoce competența instanțelor din respectivul stat în temeiul articolului 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003, după ce a locuit pe teritoriul acestui din urmă stat numai șase luni, imediat înaintea introducerii cererii sale de divorț, ceea ce ar conduce la înlăturarea aplicării celei de a cincea liniuțe a acestei dispoziții, care impune o durată de ședere de cel puțin un an imediat înaintea introducerii cererii.
- 12 Prin decizia din 20 aprilie 2020, Bezirksgericht Döbling (Tribunalul Districtual din Döbling) a respins cererea formulată de OE, considerând că nu era competent să o soluționeze. Potrivit acestei instanțe, distincția operată în funcție de cetățenie la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea și a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003 are ca scop să evite posibilitatea ca reclamantii să obțină în mod fraudulos recunoașterea competenței instanțelor dintr-un anumit stat membru.
- 13 Sesizat în apel, Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Tribunalul Regional pentru Cauze Civile din Viena, Austria), printr-o ordonanță din 29 iunie 2020, a confirmat decizia pronunțată de Bezirksgericht Döbling (Tribunalul Districtual din Döbling).
- 14 OE a formulat recurs împotriva acestei ordonanțe la instanța de trimitere, Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria).
- 15 Instanța de trimitere arată că distincția efectuată la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea și a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003, în funcție de durata șederii efective a persoanei în cauză, se întemeiază numai pe criteriul cetățeniei. Amintind că există persoane care s-au născut și care au crescut într-un stat membru fără a avea cetățenia acestuia, instanța de trimitere consideră că acest criteriu nu implică o diferență suficient de relevantă în ceea ce privește integrarea persoanei interesate și relația sa de proximitate cu statul membru în cauză. În consecință, aceasta are îndoieli asupra compatibilității diferenței de tratament care decurge din aceste dispoziții ale Regulamentului nr. 2201/2003 cu principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, consacrat la articolul 18 TFUE.
- 16 În plus, în ipoteza în care această diferență de tratament ar fi contrară principiului nediscriminării, instanța de trimitere ridică problema consecințelor juridice care trebuie deduse din aceasta într-o cauză precum cauza principală.

17 În aceste condiții, Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 3 [alineatul (1)] litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul nr. [2201/2003] este contrar principiului nediscriminării prevăzut la articolul 18 TFUE, întrucât, în funcție de cetățenia reclamantului, prevede drept condiție de competență a instanțelor din statul de reședință o durată de ședere mai scurtă decât cea prevăzută la articolul 3 [alineatul (1)] litera (a) a cincea liniuță din acest regulament?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

O asemenea încălcare a principiului nediscriminării determină faptul că, potrivit normei generale prevăzute la articolul 3 [alineatul (1)] litera (a) a cincea liniuță din Regulamentul nr. [2201/2003], pentru toți reclamantii, indiferent de cetățenia lor, o durată a șederii de 12 luni este condiția necesară pentru a putea fi invocată competența instanței de la locul de reședință sau trebuie reținută drept asemenea condiție, pentru toți reclamantii, o durată a șederii de șase luni?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

18 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, consacrat la articolul 18 TFUE, se opune condiționării competenței instanței din statul membru de reședință, astfel cum aceasta este prevăzută la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003, de o durată minimă de ședere a reclamantului, imediat înaintea introducerii cererii sale, cu șase luni mai scurtă decât cea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță din acest regulament, pentru motivul că persoana respectivă este resortisant al acestui stat membru.

19 Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul nediscriminării sau al egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea în special Hotărârea din 17 decembrie 2020, Centraal Israëlitisch Consistorie van België și alții, C-336/19, EU:C:2020:1031, punctul 85, precum și Hotărârea din 25 martie 2021, Alvarez y Bejarano și alții/Comisia, C-517/19 P și C-518/19 P, EU:C:2021:240, punctele 52 și 64).

20 Caracterul comparabil al unor situații diferite se apreciază în raport cu toate elementele care le caracterizează. Aceste elemente trebuie să fie determinate și evaluate în special în funcție de obiectul și de finalitatea actului Uniunii care instituie distincția în cauză. Trebuie de asemenea luate în considerare principiile și obiectivele domeniului din care face parte actul respectiv (a se vedea în special Hotărârea din 6 iunie 2019, P. M. și alții, C-264/18, EU:C:2019:472, punctul 29 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 19 decembrie 2019, HK/Comisia, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, punctul 67).

21 Pe de altă parte, Curtea a statuat de asemenea, în ceea ce privește controlul jurisdicțional al respectării principiului egalității de tratament de către legiuitorul Uniunii, că acesta din urmă dispune, în cadrul exercitării competențelor care îi sunt conferite, de o largă putere de apreciere atunci când intervine într-un domeniu care implică alegeri de natură politică, economică și

socială și atunci când este chemat să efectueze aprecieri și evaluări complexe. Astfel, numai caracterul vădit inadecvat al unei măsuri adoptate în acest domeniu în raport cu obiectivul pe care instituțiile competente îl urmăresc poate afecta legalitatea unei astfel de măsuri (a se vedea în special Hotărârea din 6 iunie 2019, P. M. și alții, C-264/18, EU:C:2019:472, punctul 26).

- 22 Totuși, potrivit acestei jurisprudențe, chiar în prezența unei astfel de puteri, legiuitorul Uniunii este obligat să își întemeieze alegerea pe criterii obiective și adecvate în raport cu scopul urmărit de legislația în cauză (Hotărârea din 6 iunie 2019, P. M. și alții, C-264/18, EU:C:2019:472, punctul 27).
- 23 În lumina principiilor care au fost amintite trebuie să se verifice dacă, având în vedere în special obiectivul urmărit de normele de competență instituite la articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 2201/2003, un reclamant precum OE, care are reședința obișnuită pe teritoriul unui alt stat membru decât cel al cetățeniei sale și care declanșează o procedură de desfacere a legăturii matrimoniale în fața instanțelor acestui stat membru, se află într-o situație care nu este comparabilă cu cea a unui reclamant, resortisant al statului membru respectiv, astfel încât faptul de a impune primului să locuiască o perioadă mai lungă pe teritoriul aceluiași stat membru înainte de a putea introduce acțiunea să nu opună principiului nediscriminării.
- 24 După cum rezultă din considerentul (1), Regulamentul nr. 2201/2003 contribuie la crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție în cadrul căruia se asigură libera circulație a persoanelor. În acest scop, în capitolele II și III din regulamentul menționat sunt instituite în special norme care reglementează competența, precum și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia desfacerii unei legături matrimoniale, aceste norme vizând garantarea securității juridice [Hotărârea din 25 noiembrie 2021, IB (Reședința obișnuită a unui soț – Divorț), C-289/20, EU:C:2021:955, punctul 31 și jurisprudența citată].
- 25 În acest context, articolul 3 din regulamentul menționat, care face parte din capitolul II din acesta, stabilește criteriile generale de competență în materie de divorț, de separare de drept și de anulare a căsătoriei. Aceste criterii obiective, alternative și exclusive răspund necesității unei reglementări adaptate nevoilor specifice ale conflictelor în materie de desfacere a legăturii matrimoniale [Hotărârea din 25 noiembrie 2021, IB (Reședința obișnuită a unui soț – Divorț), C-289/20, EU:C:2021:955, punctul 32 și jurisprudența citată].
- 26 În această privință, deși articolul 3 alineatul (1) litera (a) prima-a patra liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003 face în mod explicit referire la criteriile reședinței obișnuite a soților și celei a pârâtului, articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță, precum și articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din acest regulament permit aplicarea normei de competență *forum actoris* [Hotărârea din 25 noiembrie 2021, IB (Reședința obișnuită a unui soț – Divorț), C-289/20, EU:C:2021:955, punctul 33 și jurisprudența citată].
- 27 Astfel, aceste din urmă dispoziții recunosc, în anumite condiții, instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află reședința obișnuită a reclamantului competența de a soluționa desfacerea legăturii matrimoniale respective.
- 28 În acest sens, articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță din regulamentul menționat consacră o asemenea competență în cazul în care reclamantul a locuit acolo cel puțin un an imediat înaintea introducerii acestei cereri, în timp ce articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea

liniuță din același regulament reduce durata șederii reclamantului la șase luni imediat înaintea introducerii cererii în cazul în care acesta din urmă este resortisant al statului membru în cauză (Hotărârea din 13 octombrie 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, punctul 42).

- 29 Reiese din jurisprudența Curții că normele de competență stabilite la articolul 3 din Regulamentul nr. 2201/2003, inclusiv cele prevăzute la alineatul (1) litera (a) a cincea și a șasea liniuță ale acestui articol, urmăresc să asigure un echilibru între, pe de o parte, mobilitatea persoanelor în interiorul Uniunii Europene, în special prin protejarea drepturilor soțului care, ca urmare a crizei conjugale, a părăsit statul membru de reședință comună, și, pe de altă parte, securitatea juridică, în special cea a celui alt soț, garantând existența unei legături reale între reclamant și statul membru în care se află instanțele competente să soluționeze desfacerea legăturii matrimoniale respective [a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 octombrie 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, punctele 33, 49 și 50, precum și Hotărârea din 25 noiembrie 2021, IB (Reședință obișnuită a unui soț – Divorț), C-289/20, EU:C:2021:955, punctele 35, 44 și 56].
- 30 Or, din perspectiva obiectivului care urmărește să garanteze existența unei legături reale cu statul membru ale cărui instanțe exercită această competență, un reclamant, resortisant al acestui stat membru, care, ca urmare a unei crize conjugale, părăsește reședința obișnuită comună a cuplului și decide să se întoarcă în țara sa de origine, nu se află, în principiu, într-o situație comparabilă cu cea a unui reclamant care nu are cetățenia statului membru respectiv și care se mută în acel stat ca urmare a unei astfel de crize.
- 31 Astfel, în prima situație, fără ca cetățenia soțului să fie suficientă pentru a stabili dacă sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003, este totuși posibil să se aprecieze legătura acestui soț cu statul membru în cauză, tocmai ca urmare a faptului că este resortisant al acestui stat membru și că are în mod necesar cu acesta din urmă legături instituționale și juridice, precum și, în general, legături culturale, lingvistice, sociale, familiale sau patrimoniale. O astfel de legătură poate, în consecință, să contribuie deja la stabilirea legăturii reale care trebuie să unească reclamantul de statul membru ale cărui instanțe exercită competența respectivă.
- 32 Această apreciere se coroborează cu reflecțiile prezentate la punctul 32 din Raportul explicativ elaborat de doamna Borrás referitor la Convenția privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială, cunoscută sub denumirea de Convenția de la „Bruxelles II” (JO 1998, C 221, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 11, p. 243), care a inspirat textul Regulamentului nr. 2201/2003. Astfel, potrivit acestor reflecții, criteriul cetățeniei, care figurează în prezent la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003, „garantează că există deja o legătură cu statul membru în cauză”.
- 33 În general, situația este diferită în cazul unui soț care, ca urmare a unei crize conjugale, decide să se mute într-un stat membru al cărui resortisant nu este. Astfel, înainte de căsătorie, adeseori, acest soț nu a întreținut niciodată cu acest stat membru legături similare cu cele ale unui resortisant al statului membru menționat. Intensitatea legăturii dintre reclamant și statul membru ale cărui instanțe sunt competente să soluționeze desfacerea legăturii matrimoniale în cauză poate fi, în consecință, determinată în mod rezonabil cu ajutorul altor factori precum, în speță, cerința unei durate destul de lungi de ședere, de minimum un an, a reclamantului pe teritoriul acestui stat membru, imediat înaintea introducerii cererii sale.

- 34 Pe de altă parte, diferența referitoare la durata minimă de ședere efectivă a reclamantului pe teritoriul statului membru ale cărui instanțe exercită această competență, imediat înaintea introducerea cererii sale, după cum reclamantul este sau nu este resortisant al acestui stat membru, se întemeiază pe un element obiectiv, cunoscut în mod necesar de soțul reclamantului, și anume cetățenia soțului său.
- 35 În această privință, din momentul în care un soț, din cauza unei crize conjugale, părăsește reședința obișnuită a cuplului și se întoarce pe teritoriul statului membru al cărui resortisant este pentru a-și stabili acolo noua reședință obișnuită, celălalt soț este în măsură să se aștepte ca o cerere de desfacere a legăturii matrimoniale să fie introdusă, eventual, în fața instanțelor din acest stat membru.
- 36 Întrucât respectarea securității juridice a celuilalt soț este, cel puțin în parte, garantată prin legătura instituțională și juridică pe care o reprezintă cetățenia soțului său în raport cu statul membru ale cărui instanțe exercită competența de a soluționa desfacerea legăturii matrimoniale în cauză, nu este vădit inadecvat ca o astfel de legătură să fi fost luată în considerare de legiuitorul Uniunii la stabilirea duratei de ședere efective impuse reclamantului pe teritoriul acestui stat membru al cărui resortisant este, în măsura în care aceeași legătură distinge situația acestui din urmă reclamant de cea a unui reclamant care nu are cetățenia statului membru respectiv.
- 37 Desigur, distincția efectuată de legiuitorul Uniunii la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea și a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003 se întemeiază pe prezumția că un resortisant va avea, în principiu, legături mai strânse cu țara sa de origine decât o persoană care nu este resortisant al statului în cauză.
- 38 Cu toate acestea, având în vedere obiectivul care urmărește să garanteze existența unei legături reale între reclamant și statul membru ale cărui instanțe sunt competente să soluționeze desfacerea legăturii matrimoniale în cauză, caracterul obiectiv al criteriului întemeiat pe cetățenia reclamantului, prevăzut la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003, nu poate fi contestat fără să fie repusă în discuție marja de apreciere a legiuitorului Uniunii care stă la baza adoptării acestui criteriu.
- 39 În plus, Curtea a admis de asemenea, în privința unui criteriu întemeiat pe cetățenia persoanei interesate, că, chiar dacă, în situații marginale, din instituirea unei reglementări generale și abstracte rezultă inconveniente punctuale, nu se poate reproșa legiuitorului Uniunii că a recurs la o împărțire pe categorii, din moment ce aceasta nu este discriminatorie în esență în raport cu obiectivul pe care îl urmărește (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 octombrie 1980, Hochstrass/Curtea de Justiție, 147/79, EU:C:1980:238, punctul 14, și Hotărârea din 15 aprilie 2010, Gualtieri/Comisia, C-485/08 P, EU:C:2010:188, punctul 81).
- 40 În speță, nu se poate imputa legiuitorului Uniunii faptul că s-a întemeiat, în parte, în ceea ce privește aplicarea normei de competență *forum actoris*, pe criteriul cetățeniei reclamantului, pentru a facilita determinarea legăturii reale cu statul membru ale cărui instanțe exercită competența de a soluționa desfacerea legăturii matrimoniale respective, condiționând admisibilitatea acțiunii în desfacerea legăturii matrimoniale a reclamantului, resortisant al acestui stat membru, de împlinirea unei perioade de ședere prealabile mai scurte decât cea impusă unui reclamant care nu este resortisant al respectivului stat membru.

- 41 În consecință, ținând seama de obiectivul care urmărește să garanteze existența unei legături reale între reclamant și statul membru ale cărui instanțe sunt competente să soluționeze desfacerea legăturii matrimoniale în cauză, distincția efectuată de legiuitorul Uniunii, pe baza criteriului cetățeniei reclamantului, la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea și a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003, nu constituie o diferență de tratament întemeiată pe cetățenie interzisă la articolul 18 TFUE.
- 42 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, consacrat la articolul 18 TFUE, trebuie interpretat în sensul că nu se opune condiționării competenței instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află reședința obișnuită a reclamantului, astfel cum aceasta este prevăzută la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul nr. 2201/2003, de o durată minimă de ședere a reclamantului, imediat înaintea introducerii cererii sale, cu șase luni mai scurtă decât cea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță din regulamentul menționat, pentru motivul că persoana respectivă este resortisant al acestui stat membru.

Cu privire la a doua întrebare

- 43 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se examineze cea de a doua întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 44 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, consacrat la articolul 18 TFUE, trebuie interpretat în sensul că nu se opune condiționării competenței instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află reședința obișnuită a reclamantului, astfel cum aceasta este prevăzută la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, de o durată minimă de ședere a reclamantului, imediat înaintea introducerii cererii sale, cu șase luni mai scurtă decât cea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță din regulamentul menționat, pentru motivul că persoana respectivă este resortisant al acestui stat membru.

Semnături